

„Mati, kje je pa dobil Srdin toliko denarja?“ je vprašala Manica.

„E, naj ga je dobil kjerkoli! Saj je le v kljub svojemu premoženju največji siromak; zmerom strada in trpi ko živina. Tak stisnjenec je, da mu ni vrste. Ubogi človek, ki mu pride v roke! Obresti zahteva tako visoke, da se Bogu usmili. Kolikrat sem že dejala: da bi se tega skopuha enkrat rešili, bi človek še mogel mirno zaspati!“

„No, saj zdaj ga bodo plačali oče, saj so rekli, da so dobili na posodo pri Maruški.“

„Ah, pri tisti čudni ženski!“ . . . je vzdihnila Poljakovka.

Potem so pa vsi molčali, zamišljeni vsak v svoje delo in v svoje misli — — —

Poljak je prišel domov šele kasno v noč, seveda dobro vinjen. Hotel je iti na peč,

pa je obsedel v zapečku, noge postavljajoč na stolček, ki je bil na klopi.

„Kam siliš, boš padel!“ mu je zaklicala žena.

Pa on se ni zmenil za njene besede.

„Moj Bog! naj se stolček malo premakne, bo padel, da si bo vso glavo razbil!“ je vzdihnila žena in vstala, da bi mu pomagala na posteljo. Pa ravno ko je prišla do peči, so njegove težke noge sprožile stolček. Poljak se je z rokami srečno ujel za drog, ki je bili pritrjeni k peči, a stolček je zadel ženo, da je omahnila in padla in se tako udarila ob klop in ob posteljno nogo in ob tla, da je zavpila na glas in se onesvestila.

Zaslišavši v hiši ropot sta prihiteli iz stranske sobice Manica in Brigita. S težavo sta spravile očeta na posteljo. Mater sta pa začeli dramiti z vodo. (Dalje.)

Cvetica na poljani.

Cvetica lepa na poljani,
pozdravljena mi bodi!
Nebeško solnce te ohrani
v pomlajeni prirodi!

Kadar stojim molčé ob tebi,
zakaj li glavo klanjam,
zakaj li mislim o pogrebi,
zakaj li tožno sanjam? —

Proč toga! Dolgo, dolgo cveti,
cvetica, draga meni!
Kadar boš morala zveneti,
na mojem grobu zveni!

Anton Medved.

Ali v tistem hipu! . . .

Iz oblčka zvezdica
name je pogledala,
kot bi rada iz višin
nekaj mi povedala . . .

Splavala je, splavala
duša moja iz nižin,
pa vprašala zvezdico
sredi sinjih je višin:

„Kaj tako si, dušica,
name ti pogledala,
kot bi nekaj sladkega
rada mi povedala?“ . . .

Ali v tistem hipu je
zvezdico zakril oblak,
ali v tistem hipu je
jezen dahnil v dušo mrak —

Tavala je, tavala
duša moja sred nižin,
pa zaman ozirala
se v oblak je vrh višin . . .

Cvetko Slavin.